

Φλώρια, καρδερίνες, φλώριααα!
 - Πόσο τις δίνεις, βρε παιδί, τις καρδερίνες;
 - Τρεις δραχμές, μπάριμπα. Τρεις δραχμές και μ' εγγύηση. Πάρε, αφέντη, να σε ξυπνά το πρωί.
 - Δεν κάνει δυο δραχμές;
 - Αν θέλεις να πάρεις τη βραχνιασμένη...

Ο μεσόκοπος άνθρωπος με τα ξενικά ρούχα, κάποιος πρόσφυγας από εκείνους, που πλημμύριζαν το πειραιώτικο λιμάνι, έβγαλε το κομπόδεμα από το ζωνάρι του, έδωσε ένα δίδραχμο στο παιδί και πήρε στα χέρια του την καρδερίνα.

Την κράτησε λιγάκι ελαφρά στα δάχτυλά του, την χάιδεψε πονετικά και την κοίταξε καλά-καλά, φέρνοντας το ανήσυχο κεφαλάκι της μπροστά στα μάτια του, σα να ήθελε να της πει κάποιο γλυκό λόγο. Ύστερα, τινάζοντάς την ελεύθερη πάνω στην παλάμη του, την άφησε να πετάξει, κάνοντας τάχα πως του είχε ξεφύγει από τα χέρια του:

- Βρε, το αφιλότιμο το πετούμενο! Το είδες εκεί!

Από μέσα του όμως φαινόταν καταχαρούμενος ο παράξενος εκείνος άνθρωπος. Θα μπορούσε να ορκιστεί κανείς, πως αυτό που έγινε, δεν ήταν καθόλου τυχαίο. Ο ξένος, χωρίς άλλο, είχε αγοράσει το πουλί, για να του χαρίσει την ελευθερία του. Αν προσπαθούσε να κρύψει το σκοπό του, το έκαμε ίσως από ευγένεια. Και θα μπορούσε να ορκιστεί κανείς ακόμη, πως έτσι ήταν το πράγμα, αν τον έβλεπε με τι λαχτάρα ακολουθούσε το φτερούγισμα της καρδερίνας στον αέρα. Ένα φτερούγισμα τρελό, με μουδιασμένα φτερά, που την έφερε στο κατάρτι ενός καϊκιού, σασιτισμένη ακόμη από την ξαφνική χαρά της.

- Βρε, το αφιλότιμο το πετούμενο, πώς μου ξέφυγε!

Από μέσα του όμως έλεγε χωρίς άλλο ο γεροντάκος:

- Κάνε τη δουλειά σου, πουλάκι μου, και μη σε μέλει.

Δυο μορτάκια, που έκαναν το βαρκάρι εκεί δίπλα, πήδησαν αμέσως μέσα στο καϊκί:

- Να το, να το, πάνω στο πανί ακούμπησε, είπε το ένα.

- Πέτα το σακάκι σου, να το ρίξεις κάτω. Δε βλέπεις, πως είναι μουδια-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

Η 25η Απριλίου δεν είναι η μοναδική ημέρα μνήμης πεσόντων... Οι σελίδες της ιστορίας έχουν αμέτρητες 'ματωμένες' μνήμες, ατέλειωτες λίστες ανθρώπων που χάθηκαν και πολέμησαν για την ελευθερία. Δεν είναι τυχαίες οι επαναστάσεις που γίνονται για την απόκτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η ελευθερία είναι ένα αγαθό που αξίζει κανείς να κάνει κάποιες θυσίες και αγώνες για να την αποκτήσει.

Το να είναι κανείς ελεύθερος ισχυροδυναμεί με το να είναι άνθρωπος. Δυστυχώς όμως, η ιστορία του ανθρώπινου γένους διαθέτει κεφάλαια σκοτεινά, κεφάλαια που παρουσιάζουν τους ανθρώπους σαν άχρηστα εργαλεία

ρούμε να κρεμάσουμε τα πάντα". Μερικοί από εμάς δυστυχώς προτιμάμε να κρεμάμε τις συνειδήσεις και τις ευθύνες μας χωρίς να υπολογίζουμε ότι μια χώρα δίχως μνήμη είναι μια χώρα τρελών.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Ο Γιάννης και η Ελένη παντρεύτηκαν πρόσφατα από κεραυνοβόλο έρωτα και είναι ακόμα μες τα σιρόπια. Όμως ο Γιάννης έχει αρχίσει να πεθυμεί και τις μπαρότσαρκες που έβγαίνε με τους φίλους του. Οπότε, ένα βράδυ, λέει στην Ελένη:

- Ξέρεις, πιτσουνάκι μου, έλεγα να πήγαινα με τον Αντωνάκη και τον Κώστα για καμιά μπίρα...

Και η Ελένη:

- Μπίρα θέλει το σπουργιτάκι μου; Ορίστε, διάλεξε ποια προτιμάς!

Κι ανοίγει το ψυγείο και να μέσα!!!! Καμιά δεκαριά είδη μπίρας, ελληνικές και ξένες.

- Ναι, αλλά, βρε καρδουλίτσα μου,

Τι θα πει σκλαβιά

σμένο; απάντησε το άλλο.

Ο ελευθερωτής δεν μπόρεσε να κρυφτεί πια. Όρμησε άγριος στην άκρη του μόλου και φώναξε, κουνώντας το μαστούνι κατά το καϊκί.

- Κάτω, παλιόπαιδα! Δικό σας είναι το πουλί; Εγώ το αγόρασα, εγώ θέλησα και το άφησα. Ορίστε μας! Κάτω γρήγορα, γιατί θα σας σπάσω τα παϊδια σας.

Και μόνον όταν είδε το πουλί να τινάζει τις φτερουγίτσες του και να σκίζει χαρούμενο τον αέρα, μονάχα τότε πήρε το δρόμο του, μουρμουρίζοντας:

- Μα βέβαια, μέσα στην ελευθερία γεννήθηκαν! Πού να ξέρουν τι θα πει σκλαβιά!...

Η παραπάνω ιστοριούλα ήρθε ασυναίσθητα στο μυαλό μου με αφορμή τις εκδηλώσεις μνήμης που έλαβαν χώρα τις τελευταίες μέρες για τους πεσόντες στην Καλλίπολη. Ήταν πάρα πολλές οι ψυχές που χάθηκαν σε εκείνη τη μοιραία απόβαση, αλλά φυσικά δεν ήταν και οι μοναδικές. Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε από εκεί αλλά ούτε και σταμάτησε εκεί...

που εξυπηρετούντα κέρδη κάποιων άλλων. Είναι τα κεφάλαια της σκλαβιάς που προκαλούν οργή και πόνο... Κεφάλαια που παρουσιάζουν τους ανθρώπους σαν μηδενικά, κεφάλαια όπου η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμμία αξία.

Οι εκδηλώσεις μνήμης είναι μια απλή ένδειξη ότι αναγνωρίζουμε τους αγώνες και τις θυσίες κάποιων ανθρώπων για να έχουμε την ελευθερία μας εμείς σήμερα. Είναι πολύ σημαντικό να εκτιμάμε την ελευθερία και να μην ξεχνάμε ποτέ πόσο διαφορετική θα μπορούσε να ήταν η ζωή μας εάν ορισμένοι άνθρωποι δεν είχαν θυσιαστεί.

Όλοι κάτι έχουμε ακούσει, κάτι έχουμε διαβάσει. Στο χέρι μας είναι να αναζητήσουμε την αλήθεια και να μην προτιμούμε την λησμονιά. "Σβήνοντας ένα κομμάτι από το παρελθόν είναι σαν να σβήνεις κι ένα αντίστοιχο κομμάτι από το μέλλον", έχει γράψει ο Γ. Σεφέρης.

Ο Α. Δουμάς έχει γράψει: "Η ιστορία είναι σαν ένα καρφί στο οποίο μπο-

στο μπαρ με την μπίρα μας, τρώμε και κάτι.

- Μεζεδάκι θέλει το σουτζουκάκι μου; Ορίστε, διάλεξε τι προτιμάς!

Και του παρουσιάζει ένα δίσκο γεμάτο μεζέδες, να σου πέφτουνε τα σάλια! Τι καπνιστά, τι σολομούς, τι καβιάρια, τι καπνιστά... Όλα τα είδη τυριών και τα καλύτερα είδη αλλαντικών!!

- Ναι, αλλά, βρε γλυκουλίνα μου, στο μπαρ, τη μπίρα την πίνουμε σε παγωμένα ποτήρια.

- Παγωμένο ποτήρι θέλει το μελομακαρονάκι μου; Ορίστε, διάλεξε ποιο προτιμάς!

Και ανοίγει την κατάψυξη και να'σου όλα τα είδη ποτηριών μπίρας παγωμένα!

- Ναι, αλλά, βρε κατσαριδάκι μου, στο μπαρ, όταν πίνουμε τη μπίρα μας, λέμε και καμιά βρωμοκουβέντα!

- Βρωμοκουβέντες θέλει το μπακλαβαδάκι μου; Πιες, λοιπόν, τη γ.....η τη μπίρα σου, φάε τους γ.....ς μεζέδες σου και κόψ' τις μ.....ς γιατί δεν πρόκειται να πας πουθενά! Το πιασες, χαμένε;

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

«Λακές» ο πρωθυπουργός επειδή δεν ζητά συγγνώμη

ΑΠΟ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΓΙΑ ΜΟΝΩΤΙΚΑ ΜΠΑΤΣ

Ο πρωθυπουργός, Κέβιν Ραντ, είναι ένας «λακές» που δεν ζητά συγγνώμη από τους γονείς ενός άνδρα που σκοτώθηκε ενώ εργαζόταν στην τοποθέτηση μονωτικών μπατς με το κυβερνητικό πρόγραμμα για την ενίσχυση της οικονομίας, δήλωσε χθες ο σκωτικής υπουργός για το Περιβάλλον, Γρεγκ Χαντ.

Ο κ. Ραντ συναντήθηκε με τον Κέβιν και την Κριστίν Φούλερ, από το Μπρίσμπαρ,

που ο γιος τους Μάθιου, 26 χρονών, ήταν ο πρώτος εργάτης που έπαθε ηλεκτροπληξία τοποθετώντας τα μονωτικά μπατς. Αλλά οι Φούλερ είπαν στο τηλεοπτικό πρόγραμμα Four Corners, τού ABC, ότι ο κ. Ραντ δεν εξέφρασε τη λύπη του για την απώλειά τους.

Στην τηλεοπτική εκπομπή μίλησε και ανώνυμος εργαζόμενος στο υπουργείο Περιβάλλοντος, ο οποίος αποκάλυψε ότι η δημιουργία νέων

θέσεων εργασίας ήταν πιο σημαντική από την ασφάλεια.

Ο κ. Χαντ είπε στο ABC χθες ότι ο κ. Ραντ είναι «λακές» επειδή δεν εξέφρασε τη λύπη του στους γονείς τού Μάθιου.

Ο κ. Χαντ πρόσθεσε ότι ο κ. Ραντ θα πρέπει να πει συγγνώμη σε όλους όσους έχασαν δικό τους άνθρωπο ή το σπίτι τους εξαιτίας τού κυβερνητικού προγράμματος με τα μονωτικά μπατς. Υπενθυ-

μίζουμε ότι τέσσερα άτομα έχουν σκοτωθεί και έχουν καταγραφεί περισσότερες από 120 πυρκαγιές σε σπίτια.

Ο κ. Χαντ απέρριψε τον ισχυρισμό ότι θα υπήρχαν νομικές συνέπειες αν ο κ. Ραντ ζητούσε συγγνώμη, ή πως το ίδιο έκανε ο πρώην πρωθυπουργός, Τζον Χάουαρντ, που αρνήθηκε να ζητήσει συγγνώμη από τους Αυτόχθονες.

«Έχω πει ότι ο πρωθυπουργός της Αυστραλίας είναι έ-

νας λακές επειδή ήταν κοντά σε ανθρώπου που επλήγησαν από μια τραγωδία, μια τραγωδία άμεσα ταυτισμένη με ένα πρόγραμμα που σχεδίασε η κυβέρνηση και ο πρωθυπουργός, αλλά δεν μπορούσε να τους δει στα μάτια», είπε ο σκωτικής υπουργός.